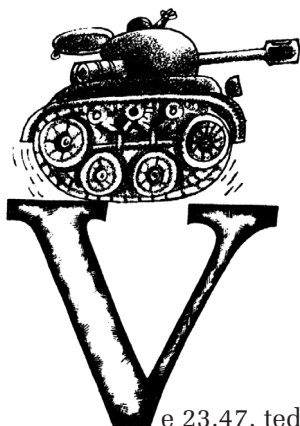

Sedmý tankový prapor v útoku na spěšně vybudovanou obranu nepřítele

e 23.47, tedy přesně o 17 minut později, nežli stálo v plánskonspektu, vykonal kapitán tank. Václav Matka kontrolu rozmístění bojových vozidel ve východišti k útoku a postál asi pět minut u tanku, jemuž velel četař Krajsa, aby se podíval na zahájení okopových prací. Měsíc, napůl skrytý podzimními mráčky, zaléval přízračným světlem pětičlennou skupinu, bušící otupenými krumpáči do kamenité země, a tank, který se tyčil v pozadí a zdvihal ocelový nos k světélkujícímu nebi, vypadal, jako by zasněně hleděl někam naproti na stráň Okrouhlického vrchu, rozrytou stopami mnoha útoků.

Jakmile se kapitán obrátil a spolu se svým průvodem, upjatým do montgomeráků, zmizel v noční páře mezi roztroušenými stromy za tankem, pracovní úsilí skupinky se rychle zmírnilo. Kapitán sám, oděný neposkvřenou kombinézou, na níž byly ještě patrné vymačkané hrany (následek dlouhého skladování v intendantním skladu), kráčel magickým příšeřím zářijové půlnoci k svému štábnímu vozu. Necítil nic z poezie této podivné předpůlnoční chvíle a podivné situace; přemýšlel, jaký byl blbec, když se před dvěma lety, kdy mu trochu hořela koudel ve Státní pojišťovně, dal nachytat na armádní výzvu, zanechal pohodlného postavení kádrováka a odešel do zvláštního desetiměsíčního kursu pro rychlovýrobu tankových specialistů se zajištěným brzkým povýšením. Tehdy neměl tušení o nějakých nočních cvičeních, která se konají týden co týden a za každého

počasí. Ani o jiných podobných nepříjemnostech. Došel na cestu a posvítil si baterkou na plánskonspekt: „23.00 – 04.00 osádky provedou okopové práce a zamaskování bojových vozidel, 04.30 – 04.50 pohotovost k vyražení k útoku, 04.50 zahájení dělostřelecké přípravy, 05.00 vyražení k útoku.“ Může tedy do půl páté spát. Měl by ovšem chodit po osádkách a sledovat práci. Ale hovno. Zhasil lucerničku a odbočil z cesty ke křoví, kde stál zamaskovaný štábní vůz. Zastavil se u schůdků a obrátil se na svého průvodce.

„Hospodin,“ oslovil výchovného náčelníka praporu. „Mrkni se na to a trochu jim zvedni mandle. Já du chrápat. Eště sem tenhle tejden ani jednu noc pořádně nespal, chlapi. V pondělí ta kulturní konference, v úterý stranická schůze do tří do rána, pak služba, ve středu velitelskej den – vzbud’ mě ve čtyři, Hospodin.“

„Provedu, soudruhu kapitáne,“ pravil žertovně poručík Hospodin a cvakl podpatky. Sotva za kapitánem zapadly dveře štábního vozu, odešel poručík k řidičské kabině a otevřel dvířka. Za volantem pokojně chrápal řidič. Hospodin jím zacloumal a vzbudil ho.

* * *

„Co je?“ zabručel řidič ospale.

„Heled,“ pravil poručík. „Běž pomoct rotnýmu Smiřickýmu, jsou tam jenom čtyři. A přijď mě ve tři čtvrti na čtyři vzbudit.“

„Do prdele,“ odpověděl nesrozumitelně řidič a vylezl ven. Byl to ještě lemoun, příslušník prvního ročníku, a na větší odpor se nezmohl. Venku ho roztřásla zima. Malý poručík Hospodin se zatím čile vyškřábal na jeho místo do kabiny a zavřel za sebou. Za oknem se mihl cíp deky, jak se do ní důstojník balil.

Vojín Holený, řidič, se otočil, strčil ruce do kapes, a drkotaje zuby pustil se směrem neurčitě severním ke skupinkám keřů, které tam stály jako realistické kulisy na ochotnickém jevišti. Nočním tichem zvonily a skřípaly vzdálené nárazy lopat a krum-

páčů. Holený spěchal vysokou trávou a cítil, jak mu rosa prosakuje plátěnými kalhotami letní uniformy. To ho ještě víc rozladilo. U jedné skupiny keřů kotvil štábní vůz politického oddělení, a právě když šel Holený kolem, rozsvítil někdo baterku a na pozadí osvětlených dveří vozu se začernaly dvě důstojnické čepice. Pak zavrzaly schůdky, dveře se otevřely a světla i s čepicemi v nich zmizela.

Kurvy, pomyslel si Holený, člověka vyženou ven a sami jdou chrápat.

Když se však přiblížil k místům, kde podle rozmístění měla vyrábět okop pro střední tank osádka rotného Smiřického, zaznělo od nejasné skvrny v noční mlze, kterou Holený považoval za skupinu keřů, zahučení tankových motorů a skvrna se pohnula. Byl to tank. Holený rozeznal kanón ve vysoké elevaci, ale ten se najednou prudce nahnul dopředu a pohybující se skvrna zmizela v jednotvárné šedi travnaté pláně pod mlhou. Také motor umlkl.

Holený rychle přiklusal k dějišti toho zázraku. Opravdu; železná bedna spočívala jakoby zapuštěna do krásně zhotoveného okopu. Po obou stranách se tyčily kopce vyházené hlíny a kanón přesně přesahoval vzornou předprseň. Holeného naplnila hluboká úcta k osádce, oslabené o jednoho muže (měl kapavku), která v čase kratším, než stanoví normy, vykopala tak obrovskou díru do země.

Přistoupil k veliteli, jenž právě slézal s věže, a oslovil ho napůl kamarádsky, napůl s povinnou úctou k poddůstojníkovi, jež však pramenila nikoli z povinnosti, ale z momentálního upřímného obdivu:

„Soudruhu rotný, mě sem poslal Hospodin, abych vám prej pomoh s vokopem. Ale –“

„Ta píča!“ zaznělo z řidičského otvoru a na předprseň se z něho vyhrabal podsaditý voják v zamaštěné kombinéze s desátnickými prýmky na prsou. „Von si myslí, že se kvůli němu ztrháme. Ať si posere hlavu, kráva.“ Obrátil se k veliteli a řekl slušněji: „Tak co, Danny? Neřikal sem to? Ukázkovej vokop. Dyť sem

věděl, že tady je. Tady to znám jak svý hovno. Vokrouhlickej vrch sem dobyl už aspoň pětsetkrát.“

Velitel tanku se rozhlédl.

„Je to fajn, Andělíne. Doufám, že na to nepřijdou.“

„Čerta starýho, kamaráde,“ pravil řidič. „A dyby – já se jim na to vyseru. Já už mám vodsloužínou svý. Ať se dřou lemouni, ale ne dubňáci. A du chrápat.“

„Počkej, eště to maskování, ať je to z krku!“ zavolal za ním velitel.

„To ať udělá Juraj tady s Holenym, dyž ho Hospodskej poslal.“

„Hovno!“ zaznělo z věže. „Na to se vyseru.“

„Neser, Juraji,“ pravil pedagogicky řidič. „Koukej maskovat!“

„Do prdele, nech mě bejt!“

„Kurva, Juraji, neser boha! Přece nenecháš starýho Střevlíčka, aby maskoval za tebe.“

„Vyserem se na to kolektývně,“ řekl nabíječ.

„Tak neblbni, Juraji,“ rozkázal velitel. „Něco na to nasrat musíme, ať nás zbytečně nebuzerujou.“

Ale nabíječův názor vyjádřilo jediné slovo:

„Hovno.“

Z nitra věže se ozval jiný, dutý hlas:

„Lepáku, vypal, moc se sereš. A makat!“

„Běž se vysrat!“ pravil nabíječ. Hned nato ve věži něco slabě křápl, jako když udeří do plechového hrnce. Juraj zařval:

„Au! Pusť mě! Neser!“

„Lemoune!“ promluvil hlas z věže. „Pudeš maskovat?“

„Už du!“

„Chci to vidět!“ řekl hlas a nabíječ kvapně seskočil. Dopadl vedle Holeného.

„Tak kluci, běžte natrhat trávu a nějaký větve. Stačí, dyž to naházíte na věž a trochu na předprseň vepředu,“ pravil velitel.

Holený se otočil a nabíječ ho s brucením následoval. Řidič Střevlíček vylezl na motor tanku, rozprostřel na něm kabát, lehl si a zabalil se do kabátu. Žaluziemi stoupalo z motoru příjemné teplo. Řidič se uprdl a vmžiku usnul.

Rotný Danny Smiřický, velitel tanku, se dal pomalu do obhlídky. Byl to člověk bojácný, a proto svědomitý. Zodpovídal za tank i za osádku, jak to stálo v řádech, a kdyby sem teď přišel kapitán nebo politický, odnesl by to on. Řidič i střelec spí, zatímco by měli provádět technickou prohlídku vozidla, a tank není dosud vůbec zamaskován. A kdyby některý lampasák zjistil, že se vykašlali na kopání a zajeli do hotového starého okopu, skrytého křovím, byl by bengál a museli by kopat znova, pod kontrolou. Střevlíček sice s naprostou jistotou tvrdil, že všichni důstojníci dávno zalehli a chrápou, ale rotný byl z lidí, kteří se obávají výjimek potvrzujících pravidla.

Poodešel, aby se podíval po větvích k maskování. V blízkém křoví ulomil dvě mohutné haluze a přivlekl je k tanku. Tam už stál na věži nabíječ Juraj Bamza a sypal kolem sebe hrstě trávy. Holený zastrkával filigránské větvičky za madla a do žaluzií. Rotný opřel obě haluze o přední pancíř věže. Bylo mu zima. Podíval se na hodinky. Tři čtvrtě na jednu. Když půjde teď spát, naspí asi tři hodiny. To je krásné. Ale měl by samozřejmě postavit hlídky. Všichni by se měli vystřídat. Asi po půlhodině. Věděl však dobře, že dubňáky Střevlíčka a Žloutka k takovému nesmyslu nedonutí. Rozhodl se proto, že dá rozkaz oběma nováčkům, a uvažoval: já, jako velitel, mám po skončení okopových prací právo na odpočinek. Oni jsou povinni uposlechnout rozkazu. Vydám jim rozkaz a půjdu spát. Jestli hlídat nebudou a půjdou chrápat, je to jejich věc. Když je při tom někdo chytí, mně nemůže nic říct. Jestli mám právo chrápat, nemůže přece po mně nikdo chtít, abych zároveň hlídal hlídače.

„Hele, Juraji,“ řekl. „Budete se střídat s Holenym.“

„Co střídat?“

„No stráž. Na každého přijde hodina a půl.“

„Na to se ti vyseru.“

„Nekecej a neblbni. Já to mám za pár a nechci přijít do průseru,“ řekl přísně rotný, vylezl na předprseň a protáhl se řídicím otvorem dovnitř. Dal jsem mu rozkaz, říkal si v duchu. Jestli ho nesplní, je to jeho věc. Vyřešil jsem situaci přesně

podle řádů, vojenským způsobem. Podle vzoru soudruha velitele.

Provlekl se opatrně příklopem a dosedl na řidičskou sedačku. Vzadu na jaščíkách chrápal četař Žloudek. Rotný nahmatl zajišťovací šroub příklopu, odjistil ho a příklop zavřel do bojové polohy. Otevřel však průzory, aby viděl, kdyby snad někomu napadlo přijít, sebral z vedlejší sedačky Střevlíčkovu kuklu, nasadil si ji na hlavu místo polštáře a opřel se pohodlně vlevo o držáky ručních granátů a výpustný kohout zavzdušňovacího potrubí.

Průzorem zářila dovnitř jasná hvězda a v tanku bylo cítit naftu a olej. Zvenčí slabě zaznívaly údery krumpáčů od vedlejších vozidel. Tam se ještě pracuje. Rotný si dal ruce do podpaží, aby si je zahřál, a zadíval se na hvězdu. Zasníl se. Ihned se ho zmocnila dřímota, a v příjemných mrákotách ho ještě napadlo, že by si měl honem dát udělat u fotografa v Okrouhlici snímek. Fotograf má vlastní kuklu k dispozici. Lizetce by se fotka s kuklou snad líbila. Měla by z ní asi legraci. Ale bude si muset pospíšit, protože –. Z věže zazněl nabíječův hlas: „Už se na to vyser, vole!“, po železném stropě zaklapaly podkůvky, cinkly o pancíř a zapraskalo síťové žaluzií nad motorem. Jdou spát, pomyslel si rotný v polospánku. Ale já jsem jim dal rozkaz a já spím. Pocítil nepříjemný tlak v kříži, kam se mu svezla pistole. Přetáhl si ji na břicho. A kdyby byla válka, nemohli by teď asi vůbec spát, protože by měli v kalhotech. Dovedl si ten strach představit. Strach tankových osádek, kterým vojenští statistici vypočetli, že jejich životnost v boji jsou čtyři minuty. Ale snad válka nebude. Možná že jo, možná že ne.

Ale asi bude, pomyslel si, ale jak usínal, myslel na to, že už brzy půjde do civilu. A co bude vlastně dělat, a na nedobytou Lizetku, a jestli mu sestřenice Alena sežene to místo v Praze.

Usnul v jednu hodinu. Tou dobou už kapitán Matka, natažený na pohodlném kavalci svého štábního vozu, dávno spokojeně oddychoval (podle plánkonspektu cvičení prováděl kontrolu okopových prací); spal i výchovný náčelník Sedmého tankového

praporu, poručík Hospodin, v řídičské kabině tetry (agitační práce v osádkách na téma *Dodržováním okopových norem bojujeme za mír*), po trochu těžké večeři se neklidně převaloval na kavalci svého štábního vozu zástupce velitele pro věci politické nadporučík Růžička, trápen těžkými sny (kontrola práce agitátorů čet a osádek), a nadporučík Pinkas, náčelník štábu, se pokoušel přimět nepoddajné nervy ke klidu dávkami somniferu a snažil se vypudit z hlavy představu své manželky Janinky, která spí sama v prázdném bytě, nebo možná nespí a není sama... (prověření obeznámení velitelů čet se situací, kontrola jejich palebných náčrtků čet). Pod nataženou plachtou jiné tetry, rovněž poklidně, spali i tři velitelé rot (kontrola činnosti osádek); jenom čtvrtý, snaživý poručík Hezký, na něhož si pro jeho přičinlivost kapitán Matka zasedl, vykonával poctivě plánskospéktem mu předepsané činnosti, a navíc – k malé radosti podřízených vojáků – pomáhal kopat žalostnou napodobeninu tankového okopu osádce četaře Vytáhlého, skládající se toho času jen ze dvou mužů (ostatní byli v base). Leč tuto jeho snahu viděl z nadřazených pouze Pánbůh, a jeho existenci armádní velení neuznávalo.

Ke druhé hodině ranní umlkly poslední údery lopat a krumpáčů. Únava přemohla i snaživost poručíka Hezkého. Jeden po druhém zahučely na krátký okamžik motory. Tanky zajížděly do mělkých děr, naznačujících okopy, a usazovaly se v nich jako kvočny.

Veliké a údajně spravedlivé ticho se rozhostilo kolem úpatí Okrouhlického vrchu. Do toho ticha svítil měsíc, filtrovaný noční mlhou, a shlížel na kovové hlavy tanků. V nich spali vojáci přehlídkové jednotky a snili o široké a slunné oblasti života, nazývající se „zapár“.

* * *

A tak se stalo, že když se z ranní mlhy vynořil džíp s číslem štábu divize, naskytl se očím majora Borovičky, zvaného

„Malinkatej ďábel“, poklidný a realistický obraz krajiny s tanky. Ležely jako přežraní kanci v mělkých jámách a ranní větřík si laškovně pohrával s chomáči trávy a sporými větvičkami, nastrkanými tu a tam za madly a kolem příklopů. Srdce nepatrného majora se zatetelilo radostí, neboť se mu zde naskýtala možnost dokonale se uplatnit. Vydal svému řidiči ostrý rozkaz, aby zastavil. Potom křepce vyskočil z džípu, a sekaje vojensky nožkama v naleštěných holínkách spěchal k dobře viditelnému štábnímu vozu.

Všude po úpatí Okrouhlického vrchu rozlévalo se příjemné ticho; nepřerušoval je ani zpěv ptáků, neboť ti většinou nevyčkali konce prezenční služby příslušníků Sedmého tankového praporu a neukázněně odletěli na jih. Major Borovička dorazil orosenou trávou k štábnímu vozu a s jistou námahou se vyšplhal na schůdky řidičské kabiny. Nahlédl dovnitř a tvář mu ozdobil radostný úsměv. Na sedadle spatřil poručíka Hospodina, zabaleného v erární dece, z níž mu vykukovaly jen nos a brada, obrostlá rašícími vousy. Maličký major chvíli balancoval na stupačce, potom spokojeně frkl a ohlédl se. Původně chtěl seskočit, ale když spatřil téměř metrovou propast pod sebou, rozhodl se pro mírnější postup. Ručkou se pevně přidržel držadla na dveřích a na pravé noze udělal dřep, až švy těsných kalhotek nebezpečně zapraskaly. Marně však šmátral levou nohou po jistotě matičky Země. Navíc mu pravá noha uklouzla, takže důstojník proti své vůli bolestně dosedl rozkrokem na stupačku a slabě zakvikl. Nějakou chvíli zůstal zamračeně v této pozici, potom se s velikou námahou opět vytáhl na stupačku a počal se opatrně otáčet, až stál zády k dvířkům. Pohybem, svědčícím o krajní promyšlenosti, svezl se zvolna do hloubky pod sebou a konečně zafal zuby a seskočil. Dopadl na všechny čtyři a čepice se mu svezla do čela. Ihned však vstal, upravil si vojenský vzhled a s vítězně krvelačným úsměvem zamířil k schůdkům štábního vozu. Vystoupil po nich, otevřel dveře a vlezl dovnitř.

Ve voze bylo zadýchané teplo, naplněné pachem ovčích kožichů, potu, cigaretového kouře a láhvového piva. V tom ozónu

na kavalci mohutně oddychoval kapitán Matka. V noci si zřejmě udělal pohodlí. Na jednom konci lehátka trčely zpod kožichu zašpiněné ponožky, na druhém svítil kapitánův do brunátna opružený obličej. Jedna holínka stála na zemi, druhá se válela po mápě na stolku pod zatemněným oknem.

Majorek se chvíli kochal rajskou scénou. Poté zaujal vzpřímený postoj, prsíčka vypnul vpřed, až se mu prdelka v našponovaných rajtkách ostře zarýsovala, a otevřel ústa. Usměvavý generál, který se právě chystal odměnit plukovníka Matku řádem Kutuzova, otevřel rovněž ústa, ale místo pochvaly zajel neuvěřitelně protivným hláskem: „Vztyk!“ Kapitán Matka, nedbaje kouře z hořících amerických tanků, se vztyčil, jak nejrychleji to stihl, a vytřeštil na generála oči. Generálova tvář se proměnila v dobře známý obličej Malinkatého ďábla.

„Soudruhu kapitáne,“ pronesl drobný major pekelným tónem. „Čas je nula čtyři čtyřicet pět. Vaše činnost?“

Kapitán polkl. Cáry snu se mu v hlavě pomíchaly se syrovou skutečností. Nejdřív měl tendenci podat hlášení o vítězném střetnutí s americkými pancéřovými čely, ale pak se upamatoval na plánskonspekt. Sáhl mechanicky do kapsy na stehně, jenže hned si uvědomil, že podle řádu musí vědět všechno zpaměti, a najednou mu v mozku svítilo. Nula čtyři čtyřicet pět. To je přece ve všech plánskonspektech, které mu kdy přišly do ruky, stejné – to jest stejně opsané z jakéhosi prapůvodního plánskonspektu na téma *Tankový prapor v útoku na spěšně vybudovanou obranu nepřítele s materiálem*. Odvětil řízně:

„Pohotovost k vyrazení k útoku. Přesvědčuji se, zda –“ zarazil se, protože mu došlo, že se o ničem nepřesvědčuje. Ostatně major ho sám přerušil:

„Kdy říkáme, že je tankový prapor v úplné bojové pohotovosti?“

Kapitán zalapal po vzduchu. Zbytky heroického snu odlétly a opojná vůně bitvy se vypařila. Uvědomil si naplno dosah faktu, že je tři čtvrtě na pět a že tu stojí ve svém štábním voze před lidožroutem Borovičkou, jenž ho dopadl při provádění

zaspání. Připadal si jako králíček v tlamě hyeny. Mechanicky se dal do odříkávání řádového otčenáše:

„Takový prapor je v úplné bojové pohotovosti, jestliže všechna vozidla i jejich osádky jsou v úplné bojové pohotovosti, to znamená, jestliže všechny osádky jsou úplné a zdravé, jestliže v každém tanku je předepsaná zásoba střeliva, pohonných látek, mazadel a proviantu, jestliže zbraně jsou řádně zrekifikovány a oše—“

„A co boty?“ zaječel majorek.

„Boty?“

„Boty,“ opakoval svéhlavě trpaslík.

„Jak to, soudruhu majore —“

„Boty. Obyčejné vojenské boty,“ pravil Dábel ironicky. Matka sklonil zrak směrem dolů, spatřil své nohy v ponožkách a polilo ho horko.

„Soudruhu majore,“ začal, ale drobný důstojník ho přerušil, a metaje z očí škodolibé blesky s gustem si ho podával:

„Jak si to představujete?“ mečel hláskem kleštěnců. „Co to má znamenat? Takhle provádíte výcvik? Víte, že výcvik je váš bojový úkol v míru na obranu vlasti? Podle plánskonspektu se máte přesvědčovat, jestli jsou správně vykopané okopy a jestli osádky jsou v úplné bojové pohotovosti — a vy si tady chrápete! Budete se hlásit u velitele divize, rozumíte?“

„Soudruhu majore —“ odvážil se Matka.

„Mlčte! Víte, co je rozkaz? Na nic jsem se vás neptal! Vy máte být příkladem svým vojákům v jejich plnění povinností? Pak se divíte, že vojáci jejich povinností neplní! Styďte se!“

Kapitán Matka stál v přísném pozoru a v duchu zuřil.

Major energickým trhem pozdvihl levou ruku a stáhl koženou rukavici ze zápěstí, až se objevily velké švýcarské hodinky.

„Je nula čtyři čtyřicet osm. Přesunuji hodinu há o deset minut. Přesně v nula pět deset vyrazí váš prapor k útoku. Odchod!“

„Provedu!“ Matka se pokusil udělat čelem vzad, ale to mu připomnělo neúplnost jeho výstroje. Ohlédl se, provinile sebral jednu botu z mapy a druhou ze země a nervózně se do nich

začal cpát. Malinkatý ďábel ho potměšile pozoroval. Neodpus-
til si ještě jednu poznámku:

„Stát se to v boji, soudruhu kapitáne, měl byste z toho polní
soud!“

Matka souhlasil. „Ano, soudruhu majore,“ pravil pevně a vy-
dusal z vozu.

Venku ihned zařval:

„Vojín Holený! Ke mně!!!“ Býčí hlas se však bezmocně roz-
plynul v idylickém tichu jitra na sklonku babího léta. Ve dve-
řích štábního vozu se objevil major Borovička a ledově pravil:

„Váš řidič tu není, soudruhu kapitáne.“ Zasmál se, jako když
škrábe nožem o plechový hrnec, a udělal vtip: „Patrně dezert-
oval k nepříteli.“

Matka zrudl a pustil se těžkým klusem ke štábnímu vozu,
který stál asi padesát metrů opodál. Cestou rychle rozvíjel
praktické úvahy, do nichž se mísily návaly vzteku a bezmocné
zuřivosti, namířené jednak proti Malinkatému ďáblovi, jednak
proti příslušníkům jeho vlastního důstojnického sboru, a jed-
nak, jako vždy, proti němu samému – že mohl být takový vůl
a nezůstal v teplé kanceláři kádrového oddělení Státní pojiš-
ťovny.

Doběhl k štábnímu vozu a naboural se dovnitř jako dělová
koule. Samozřejmě, nadporučík Pinkas a nadporučík Růžička
tam leželi pod kožichem jako dva buzeranti.

„Vztyk!“ zavelel, a sotva se vztyčili, počal plnit rozkaz majo-
ra Borovičky:

„Jak si to představujete? Tohle je u vás pohotovost k vyraže-
ní do útoku? Kde máte velitele rot? Kde je dělostřelecká pří-
prava? Je nula čtyři padesát! Má začít!“

Oba hodnostáři naň zoufale mžourali.

„Za tohle si ponese te následky. Budete se u mě hlásit po cvi-
čení. Překládám hodinu há na nula pět deset. V nula pět deset
chci vidět vyražení k útoku. Soudruhu nadporučíku, sežeňte
ihned velitele rot! A vy mi sežeňte vojína Holeného! Odchod!“

Nadporučíci vyskákali z vozu. Kapitán vyšel kolébavým kro-

kem za nimi, a jak letmo pohlédl k svému autu, spatřil tam svého výchovného náčelníka v lati před prskajícím majorkem. Ale pocit slabého zadostiučinění neměl kdy náležitě se rozvíjet. Kapitán spěšně otevřel dveře řidičské budky, zacloumal právě se probouzejícím řidičem, a ten už v následujícím zlomku vteřiny pádil k nejbližšímu okopu s tajným rozkazem vzbudit osádky tanků, připravených do zteče. Svoje poslání, kapitána a všechno ostatní přitom v duchu komentoval výrazy nenacházejícími se v běžných slovnících.

* * *

Osádka rotného Smiřického přijala kurýrovu zvěst s nedůvěrou.

„A co žrádlo?“ přivítal jitro útoku četař Žloudek, podíval se na hodinky a dodal: „Kurva, už je pět. To sme už měli bejt v prdeli.“

Z řidičské sedačky se kolem něho vzhůru drápal rotný Smiřický. Posadil se k radiostanici a nervózně si natahoval kuklu. Žloudek ho sledoval s lehkým opovržením dubňáka.

„Doprdele, já to nevyładím,“ vzdychl rotný a zmateně zakroutil knoflíky aparátu.

„Vyser se na to,“ řekl Žloudek, „stejně bude zas hovno spojení.“

Rotný však kroutil knoflíky dál. Že jsme chrápali, to nám prošlo, myslel si. Juraj měl rozkaz mě vzbudit, a nevzbudil. Ale teď musím dostat spojení, nebo se řítím do průšvihů já.

„Dyť sem to říkal, kamarádi,“ ozval se od motoru Andělín Střevlíček. Vztyčil se do stoje a pátravě hleděl ve směru štábních vozů. „Starej Macecha zachrápal a starej Růžička taky.“

Rotný se vzdal úsilí o spojení a vytáhl se do velitelské věžičky. Vzadu u štábních vozů se hemžila skupinka důstojníků a zmateně pobíhaly spojky. K tomu chumlu se právě blížil maličký důstojník.

„Páni, je tu Borovička!“